

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola iknedēļas meditācijas pārdomas

4. oktobrī

Rudens jau ir pilnībā ieņēmis savu vietu ap mani. Koku lapas dzeltē un pamazām arvien vairāk pārklāj zemi. Šajā pārveides procesā, kurā spēcīgi jaušama aiziešanas noskaņa, ir dziļa un patiesa miera pilns skaistums. Lai gan koki kļūst aizvien kailāki, tie parāda kaut ko no piepildījuma, kas ir to liktenī – no piepildījuma, kas atkal jaunā veidolā nāks pie mums pavasarī. Vai arī es esmu līdzdalīgs šajā norisē?

Šis ir laiks pēc erceņģeļa Mihaēla dienas – Miķeļiem: laiks, kad pati zeme it kā strāvo tādās kā pretnostatījumu noskaņās: dzīvība un aiziešana, gaisma un tumsa, aukstais un siltais, iekšējais un ārējais. Bet šī laika pretnostatījumos es sajūtu arī jaunu Gara pieskārienu.

Patiesībā tas ir kā ugunīgs spēks, kas norāda arī uz dvēseles ceļu, tai dotu spēju iekšēji atdzimt. Tā arī es varu pieredzēt, ka arī mans iekšējais spēks pieaug, dienām paliekot īsākām un tumsai nomainot gaismu. Tagad es zinu, ka varu vairāk, patiesāk pasaulei sniegt pats sevi.

Es zinu, ka virzos pretējā virzienā nekā zemes dzīvības spēki. Rudenī, erceņģeļa Mihaēla laikā mana griba skaidrāk apzinās, kā tā nobriest, kā dvēseles spēki pieaug.

Tā kā māte sevī nes bērnu pretī tā dzimšanai, tā arī mums katram jānes sevi savas dvēseles klēpī pretī savai paša patiesajai dzimšanai. Tas ir ceļš, kurā es stiprinu un norūdu savu būtību un atjaunoju apziņu pats par sevi.

Rudenīgajās dvēseles noskaņās es vēlos modināt sevī domāšanas, jušanas un gribas spēkus, lai iekšēji atjaunotos, laikā, kad zeme uzsāk savu garo ceļu pretī ziemas tumsai.

Es ieiešu klusumā un mierā, lai skaidrāk saredzētu man dotās iespējas pieredzēt patiesu atdzimšanu. Es centīšos paust pasaulei gaismu caur man dāvāto domāšanu, jušanu, gribu.